

Simulare — Concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii

Proba scrisă de verificare a cunoștințelor juridice

DREPT PENAL ȘI DREPT PROCESUAL PENAL — BAREM

VARIANTA MJ NR. 1

I. DREPT PENAL

Subiectul 1 — deosebiriile dintre tăinuire și complicitatea la furt prin promisiunea anterioară de tăinuire

Se va acorda punctajul integral ($0,20 \text{ p} \times 5 = 1,00 \text{ p}$) în cazul identificării oricărui 5 dintre următoarele 7 deosebiri:

- tăinuirea este o infracțiune de sine stătătoare, autonomă (art. 270 C.pen.), cu obiect juridic propriu (înfăptuirea justiției), în timp ce complicitatea la furt este o formă de participație penală (art. 48 C.pen.) la infracțiunea de furt; **0,20 p**
- momentul actului: complicitatea presupune promisiunea de tăinuire făcută înainte de sau în timpul săvârșirii furtului (art. 48 alin. (2) C.pen.), pe când tăinuirea presupune primirea, dobândirea, transformarea bunului ori înlesnirea valorificării lui după săvârșirea faptei, fără o înțelegere anterioară cu autorul; **0,20 p**
- complicitatea există chiar dacă, după săvârșirea faptei, promisiunea nu este îndeplinită (art. 48 alin. (2) teza finală C.pen.), în timp ce tăinuirea presupune întotdeauna un act efectiv asupra bunului (primire, dobândire, transformare, înlesnirea valorificării); **0,20 p**
- sancționarea: complicele la furt se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor (art. 49 C.pen.), pe când tăinuirea are pedeapsă proprie (închisoare de la 1 la 5 ani sau amendă), care nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta din care provine bunul (art. 270 alin. (2) C.pen.); **0,20 p**
- tăinuirea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește (art. 270 alin. (3) C.pen.), în timp ce, în cazul complicității la furt, calitatea de membru de familie al autorului nu constituie cauză de nepedepsire (fapta rămânând, după caz, supusă regimului plângerii prealabile — art. 231 C.pen.); **0,20 p**
- latura subiectivă: la tăinuire, făptuitorul cunoaște sau prevede, din împrejurările concrete, că bunul provine dintr-o faptă prevăzută de legea penală, fără a fi participat la aceasta; complicele acționează cu intenția de a înlesni/ajuta la săvârșirea faptei autorului, voința sa fiind legată de comiterea furtului însuși; **0,20 p**

-
- tentativa: în cazul furtului, tentativa se pedepsește (art. 232 C.pen.), complicele răspunzând și în ipoteza în care fapta a rămas în stadiul tentativei; la tănuire, tentativa nu se pedepsește.
-

Punctaj: 1 punct

Subiectul 2

1. Încadrarea juridică a faptelor comise de AB și CD, cu formele de pluralitate — 1,50 p

Pentru AB

- AB este autor al infracțiunii de tâlhărie calificată: furtul comis prin întrebuințarea de violențe pentru păstrarea bunului furat și pentru a-și asigura scăparea (art. 233 C.pen.), săvârșit în timpul nopții și prin violare de domiciliu (art. 234 alin. (1) lit. d) și f) C.pen.); leziunile traumatice care au necesitat 40 de zile de îngrijiri medicale (sub 90 de zile) sunt absorbite în conținutul tâlhăriei;
-

Pentru CD

- CD este coautor al infracțiunii de furt calificat, comisă în timpul nopții, prin efracție și escaladare, precum și prin violare de domiciliu — art. 228, art. 229 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) lit. b) C.pen.; CD nu răspunde pentru tâlhărie, întrucât violența exercitată de AB este o împrejurare reală pe care nu a cunoscut-o și nici nu a prevăzut-o, nefiind convenită la plănuirea faptei (art. 50 alin. (2) C.pen.);
 - pluralitatea de făptuitori: coautorat la furtul calificat (contribuții directe, nemijlocite, în baza înțelegerii comune); excesul lui AB (violența) atrage doar răspunderea sa, sub forma tâlhăriei;
 - situația lui AB raportat la condamnarea anterioară: nu sunt îndeplinite condițiile recidivei postcondamnatorii, întrucât pedeapsa anterioară, de 1 an închisoare, nu este mai mare de un an (art. 41 alin. (1) C.pen.); fapta nouă, intenționată, comisă în termenul de supraveghere, generează starea de pluralitate intermediară (art. 44 C.pen.), cu consecința revocării suspendării (a se vedea cerința 3).
-

2. Răspunderea penală a lui EF — 0,75 p

- EF răspunde penal în calitate de complice la infracțiunea de furt calificat comisă de AB și CD (art. 48 alin. (2) rap. la art. 228, art. 229 alin. (1) lit. b) și d), alin. (2) lit. b) C.pen.): promisiunea de a cumpăra bunurile, făcută la 8 iunie 2024, deci anterior săvârșirii faptei, a constituit un ajutor moral, prin întărirea rezoluției infracționale a autorilor;
 - nu se va reține infracțiunea de tănuire (art. 270 C.pen.): primirea efectivă a bunurilor și plata sumei de 5.000 lei reprezintă executarea promisiunii anterioare, absorbită în complicitate, iar nu o infracțiune autonomă;
 - EF nu răspunde în legătură cu tâlhăria comisă de AB, excesul acestuia (violența) nefiindu-i cunoscut și neputând fi prevăzut (art. 50 alin. (2) C.pen.).
-

3. Stabilirea și executarea sancțiunii rezultante pentru AB; cadrul sancționator pentru CD — 1,50 p

Pentru AB

• săvârșirea unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere, descoperită până la împlinirea acestuia și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, atrage revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și executarea pedepsei de 1 an închisoare (art. 96 alin. (4) C.pen.); **0,40 p**

• pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară (art. 96 alin. (5) C.pen.); nefiind îndeplinite condițiile recidivei (primul termen nu este mai mare de 1 an), este incidentă pluralitatea intermediară (art. 44 C.pen.), sancționată potrivit regulilor concursului de infracțiuni: pedeapsa cea mai grea (4 ani), la care se adaugă un spor obligatoriu de o treime din cealaltă pedeapsă (4 luni), rezultând 4 ani și 4 luni închisoare; **0,35 p**

• pedeapsa rezultantă de 4 ani și 4 luni închisoare se execută efectiv, în regim de detenție, un nou beneficiu al suspendării fiind exclus. **0,15 p**

Pentru CD

• CD, minor cu vârsta între 14 și 16 ani la data faptei, răspunde penal, întrucât s-a dovedit prin expertiză că a săvârșit fapta cu discernământ (art. 113 alin. (2) C.pen.); față de minorul care răspunde penal se ia o măsură educativă, neputându-se aplica pedepse (art. 114 alin. (1) C.pen.), ținând seama de criteriile prevăzute de art. 74 C.pen.; **0,35 p**

• regula este luarea unei măsuri educative neprivative de libertate; în speță însă instanța poate lua și o măsură educativă privativă de libertate, întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru furtul calificat reținut (art. 229 alin. (2) C.pen. — închisoarea de la 2 la 7 ani) este închisoarea de 7 ani sau mai mare (art. 114 alin. (2) lit. b) C.pen.). **0,25 p**

Punctaj Drept penal: 4,75 puncte

II. DREPT PROCESUAL PENAL

Subiectul 1 — analiza comparativă a reținerii și a arestului la domiciliu — 1,50 p

a) natura — ambele sunt măsuri preventive privative de libertate; reținerea este **0,20 p**
singura măsură preventivă care poate fi dispusă de organele de urmărire penală, pe o durată foarte scurtă, iar arestul la domiciliu constă în obligația inculpatului de a nu părăsi imobilul unde locuiește, fiind asimilat, ca natură, unei privări de libertate;

b) organe competente și faze — reținerea: organul de cercetare penală sau **0,30 p**
procurorul, numai în cursul urmăririi penale (art. 209 C.pr.pen.); arestul la domiciliu: judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară în procedura de cameră preliminară și instanța de judecată în cursul judecății (art. 218 C.pr.pen.) — niciodată procurorul;

c) persoane vizate — reținerea se poate dispune față de suspect sau inculpat; arestul **0,25 p**
la domiciliu numai față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile arestării preventive (art. 223 C.pr.pen.); în plus, arestul la domiciliu nu poate fi dispus față de inculpatul cu privire la care există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie și nici față de inculpatul condamnat anterior definitiv pentru infracțiunea de evadare (art. 218 alin. (3) C.pr.pen.);

d) durata — reținerea: cel mult 24 de ore, fără posibilitate de prelungire; arestul la **0,30 p**
domiciliu: în cursul urmăririi penale, cel mult 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile, durata maximă în cursul urmăririi penale fiind de 180 de zile (art. 222 C.pr.pen.); în cursul judecății, măsura se verifică periodic, în termenele prevăzute de lege;

e) calea de atac — împotriva ordonanței de reținere: plângere, înainte de expirarea **0,25 p**
duratei măsurii, la procurorul care supraveghează urmărirea penală (dacă măsura a fost luată de organul de cercetare penală), respectiv la prim-procurorul parchetului sau la procurorul ierarhic superior (dacă măsura a fost luată de procuror) — art. 209 alin. (14) și (15) C.pr.pen.; împotriva încheierii prin care s-a dispus arestul la domiciliu: contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare (art. 204-206 C.pr.pen.);

f) deducerea — în cazul ambelor măsuri, perioada în care persoana a fost privată de **0,20 p**
libertate se scade din durata pedepsei (art. 72 C.pen.), ziua de arest la domiciliu fiind asimilată privării de libertate.

Punctaj: 1,50 puncte

Subiectul 2 — încălcările Codului de procedură penală

1. Organele de urmărire penală, în cursul urmăririi penale — 1,75 p (0,25 p × 7)

• persoana față de care exista bănuiala rezonabilă că a săvârșit faptele (CD) nu putea fi **0,25 p**
audiată în calitate de martor, sub jurământ, cu privire la propriile fapte; organele de cercetare penală erau obligate să îi aducă la cunoștință calitatea de suspect și

drepturile aferente, audierea sa ca martor încălcând dreptul la apărare și privilegiul împotriva autoincriminării (art. 77, art. 83, art. 118 C.pr.pen.);

• potrivit art. 305 alin. (3) C.pr.pen., organul de cercetare penală POATE dispune, prin ordonanță, efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, însă măsura trebuie supusă, în termen de 3 zile, confirmării procurorului care supraveghează urmărirea penală, cu prezentarea dosarului cauzei; încălcarea din speță constă în OMISIUNEA înaintării ordonanței spre confirmare — nu în dispunerea măsurii de către organul de cercetare penală, care este permisă de lege; **0,25 p**

• percheziția domiciliară nu putea fi dispusă de procuror prin ordonanță: ea se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți, prin mandat de percheziție, la cererea procurorului (art. 157-158 C.pr.pen.); **0,25 p**

• percheziția domiciliară nu putea fi începută la ora 22:30, fapta nefiind flagrantă: percheziția nu poate fi începută înainte de ora 6:00 sau după ora 20:00 (art. 159 alin. (3) C.pr.pen.); **0,25 p**

• reținerea nu putea fi dispusă pe o durată de 48 de ore, durata maximă a măsurii fiind de cel mult 24 de ore (art. 209 alin. (3) C.pr.pen.); **0,25 p**

• reținerea nu putea fi „prelungită” cu încă 24 de ore, măsura reținerii neputând fi prelungită; pentru o privare de libertate mai lungă era necesară sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți cu propunere de arestare preventivă ori dispunerea altei măsuri preventive de către organul competent; **0,25 p**

• controlul judiciar nu putea fi dispus de procuror pe o durată de 90 de zile, durata maximă pentru care procurorul poate dispune măsura în cursul urmăririi penale fiind de cel mult 60 de zile (art. 215¹ alin. (1) C.pr.pen.). **0,25 p**

2. Judecătorul de cameră preliminară — 0,50 p (0,25 p × 2)

• termenul acordat inculpatului pentru formularea în scris a cererilor și excepțiilor nu putea fi de 5 zile: termenul stabilit de judecătorul de cameră preliminară nu poate fi mai scurt de 20 de zile (art. 344 alin. (2) C.pr.pen.); **0,25 p**

• în mod greșit s-a menționat că încheierea de începere a judecății este definitivă: împotriva încheierii pronunțate în procedura de cameră preliminară se poate face contestație în termen de 3 zile de la comunicare (art. 347 alin. (1) C.pr.pen.). **0,25 p**

3. Prima instanță și instanța de apel — 1 p (0,25 p × 4)

• prima instanță nu putea rămâne în pronunțare fără a acorda ultimul cuvânt inculpatului prezent, ultimul cuvânt fiind un drept al acestuia, distinct de declarațiile date în cauză (art. 389 C.pr.pen.); **0,25 p**

• prima instanță nu putea reține, direct prin hotărâre, o altă încadrare juridică: schimbarea încadrării juridice trebuia pusă în prealabil în discuția părților, cu atragerea atenției inculpatului asupra dreptului de a cere lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății (art. 386 alin. (1) C.pr.pen.); **0,25 p**

• apelul nu putea fi respins ca tardiv: termenul de apel este de 10 zile de la comunicarea hotărârii (art. 410 alin. (1) C.pr.pen.), iar apelul declarat la 9 septembrie 2025, față de comunicarea din 1 septembrie 2025, era înăuntrul termenului; **0,25 p**

• instanța de apel nu putea agrava situația inculpatului în propria cale de atac, apelul fiind declarat numai de inculpat — încălcarea principiului non reformatio in peius (art. 418 alin. (1) C.pr.pen.); în plus, respingând apelul ca tardiv, instanța nici nu mai putea modifica soluția primei instanțe. **0,25 p**

Punctaj Drept procesual penal: 4,75 puncte

Total: 10 puncte (inclusiv 0,50 p pentru exprimare)

***Notă:** Punctajul total este de 10 puncte, dintre care 0,5 puncte (0,25 puncte pentru fiecare disciplină în parte) se acordă pentru logica și corectitudinea exprimării gramaticale și juridice. Indicarea textelor legale nu este punctată distinct în barem. Orice formulare care exprimă aceeași idee cu cea inserată în barem se ia în considerare și se punctează potrivit acestuia.*